

דבר העורכת

הגיליון הנוכחי משקף את הרב־קוליות של המחול הפורץ מתוך השטח. הרשימה של גבי אלדור על פסטיבל הרמת מסך נכתבה מתוך אהבה ודאגה למה שנראה כ"היעלמות, הגוף. העצמי מחפש ייצוג אין־סופי. הגוף החי מתאיין ונעלם. יכולת הגוף להישאר ממשי". לתפישתי, הופר האיזון העדין בין התיאוריה/רעיון/מחשבה לגוף הרוקד שהתגמד. במאמר ביקורת שפירסמתי ב"הארץ" הכותרת בוטה יותר. היא מכריזה על "מות המחול".

בהמשך למסורת של עידוד יוצרים לכתוב ולשתף את הקוראים בתהליכים שהם עוברים ביקשתי מאניה ברוד טל לכתוב על יצירתה *Teledoll*, שבה עשתה שילוב מסקרן בין המחול לעולם הדיגיטציה. פניתי גם למיכל הירש ותומר צירקילביץ, שכתבו על היצירה *Auf Wiedersehen*. אותי, באופן אישי, עניין מה עובר בראשה של ישראלית שהתגוררה שנים רבות בברלין וחזרה לארץ.

כתב העת הנוכחי נותן במה לראיון מעמיק של עדו פדר עם הצלם האמן גדי דגון, החושף איך הוא רואה את הריקוד דרך עדשת המצלמה. סוג אחר של תהליך יצירה נחשף בראיון של בתיה שכטר עם אמילי קונרד, יוצרת שיטת קונטיניום. אני שמחה לזקוף לזכותי שהאצתי בשכטר לראיון את קונרד עוד לפני שידעתי על מחלתה ועל הליכתה מאתנו. תרגום הראיון של שכטר יתפרסם באנגלית, בכתב העת *Contact Quartely*. דרורית גור־אריה, אוצרת מוזיאון פתח תקוה, מנתחת את *Climax* של יסמין גודר ומרחיבה את ניתוח היצירה מתוך שימוש בכלים שונים מאלה המקובלים בעולם המחול. ראיון חשוב נוסף בגיליון הנוכחי ערכה זוהר בורשטין עם המורה המאסטר לבלט קלאסי רוזלין קאסל. זאת הזדמנות לשמוע על התובנות של מורה ותיקה זו, שהיא בעיני מקור השראה לכל מורה לבלט – ולא רק לבלט.

יונת רוטמן, המנהלת כיום את בניית הארכיון של להקת המחול הקיבוצית, מביאה אנקדוטה היסטורית בדמות חליפת מכתבים בין יהודית ארנון

לדבורה ברטנוב. מתוך הנכתב עולה המתח הסמוי בין השתיים. מתח זה הוא מנת חלקו של כל מי שעושה, מוביל וחשוף לביקורת, בין אם היא בונה או הרסנית. רנה בדש מציעה ניתוח מקורי של היצירה *טרנדיה* מאת אוליבייה דיבואה, שהועלתה לפני חודשים ספורים במשכן לאמנויות הבמה. זוהי יצירה לא קלה לצפייה, אבל מרתקת בעיני. בדש חולקת עלי בעניין זה ואני מכבדת את דבריה. רונית לנד כותבת על הכוריאוגרף פאלק ריכטר ומצביעה עליו כעל היוצר היותר מעניין בזירת המחול העכשווית בגרמניה. בצד אחר של העיסוק ביצירה במחול מצוי מאמרו של אורי גרשון, העוסק במעבר מריקודי פולקלור למחול לבמה, ובאופן שבו מעבר זה בא לידי ביטוי בבלט הרוסי. הנושא של הריקוד האתני כמקור השראה עוד ימשך ללוות אותנו.

ההיסטוריונית שרי אלרון משתפת את החוקרים הצעירים במאמרים נבחרים שפותחים שער להבנת המחול העכשווי. אני מודה לאורה ברפמן, שניאותה לתרגם לעברית את המאמר של אלכסנדר שוואן על *עבודת גג ואש* של טרישה בראון. המאמר מביא לידי ביטוי את העניין הגובר כיום בריקודים הקשורים למקום (site specific). בגיליון זה חותמת שרון טוראל את סדרת מאמריה על המחול המצרי וסוקרת את הביקור ההיסטורי של אנה הלפרין אצל להקת ורטיגו ושחזור אחת מעבודותיה הראשונות.

אני מאושרת שיש בידי האפשרות לפרסם פרק פרי עטו של גיורא מנור, העוסק בבת שבע דה רוטשילד ובמה שעמד מאחורי לידת שתי בנותיה, להקת בת־שבע ולהקת בת־דור. הטקסט נכתב באנגלית ויועד להתפרסם בספר העוסק באישים שהשפיעו על עולם המחול והם עצמם מעולם לא רקדו. מנור הלך לעולמו לפני שסיים את כתיבת הספר שעליו סיפר לי רבות, בהתרגשות. בעיני יש חן רב בדרך ההתנסחות האנגלית של מנור והחלטתי לא לתרגמו לעברית. המנוח נושא באחריות בלעדית על הכתוב.

רות אשל